

лашила се тя, и му дала иглата.

Занесло момчето златната игла на царя. Засмѣла се царската дъщеря. А царьтъ казалъ:

— Добре, ти намѣри иглата. Но да ти дамъ магарето и да станешъ царски зеть, трѣбва да си юнакъ. Азъ имамъ единъ юнакъ надъ юнацитѣ. Ще се поборишъ съ него. Ако го надвиешъ, всичко каквото поискашъ е твое.

Довели юнака. Погледнало го момчето, той три пѣти по-голѣмъ отъ него. И рѣцетъ му като че отъ желѣзо. Излѣзло момчето на пѣтя и се чудѣло какво да прави.

— Отиде магаренцето! — мислѣло то.

Въ това време миналъ старецътъ, що му взелъ тояжката.

— Дѣдо, я ми дай за малко тояжката, да се поборя съ царския юнакъ. Кой знае, може и да го надвия.

Засмѣлъ се старецътъ.

— Не можешъ го надви ти съ твоята тояжка. Ами нѣ ти една друга. Като го чукнешъ съ нея, всичкитѣ му сили ще се загусятъ.

Поблагодарило момчето. Отишло при царя.

— Хайде — рекло. — Де е твоятъ юнакъ да се поборимъ.

Излѣзли на полето. Събралъ се цѣлиятъ народъ да гледа.

Всички се присмивали на момчето. Най-много се смѣялъ царскиятъ юнакъ. Протегналъ той ржка да го хване и презъ планината да го хвърли. Но въ това време момчето го чукнало съ тояжката и той изгубилъ силитѣ си. Хванало го момчето и го завалило на земята.

— Дайте му малко водица да се съвземе! — рекло то.

Всички гледали зачудени. А царьтъ рекълъ: „Ти и тоя пѣти победи. Но вижъ колко си малъкъ. Като порастнешъ два пѣти по-голѣмъ, ела. Тогава ще ти дамъ и магарето и дъщеря си.

Отишло момчето на пѣтя. Мислило, мислило, какъ да порасне. Нищо не мзмислило.

— Отиде мулето! — рекло си то. Въ това време минавалъ старецътъ, дето му взелъ питата.

— Ей, дѣдо, я ми дай отъ питката да хапна, дано порасна, че царьтъ не ми дава магарето!

Засмѣлъ се старецътъ.

— Не можешъ ти отъ твоята пита да пораснешъ толкова скоро, ами нѣ ти една друга пита. Едната ѣ половина е бѣла, другата черна. Който хапне отъ бѣлата, става два пѣти по-голѣмъ. А който хапне отъ черната — два пѣти по-малъкъ.

Взело я момчето. Хапнало отъ бѣлата половина, станало два